

tallets Side, og navnlig vægret sig ved at give Underdommerne — hvortil han efter min Mening har fuld Myndighed — det Saalæg, som Dagsordenen tilfigter, at der skulde gives fra hans Side. Ligeoverfor denne Erklæring af den meget ærede Justitsminister ønsker jeg det for muligt, at Sagen for det høie Thing vil stille sig noget anderledes, og at der kunde være Grund til maatte gøre et nægte Lovforslaget Overgang til 3die Behandling, idet man saa meget maatte beklage, at man ikke ad den Vej, som Flertallet havde troet var praktisk, i Virkeligheden kunde imødekomme Høiesteret, thi det er netop det, at imødekomme Høiesteret, som Flertallet har sigtet paa, naar Advokaterne fik denne omstridte Ret, som vi jo nu hørte af det ærede Medlem fra Viborg, ganske rigtig ikke er anerkjendt fra Underdommerens Side, og at der endog laa et Exempel paa, at Høiesteret har misbilliget, at Underdommerne har negtet Advokaterne at skaffe eller forsøge at skaffe de Oplysninger, som disse have begjært. Flertallet har troet at imødekomme Høiesteret, naar denne Afgang for Advokaterne til at skaffe Oplysninger blev slaet fast som Noget, der ikke kunde negtes — hvad som sagt Høiesteret jo af og til har misbilliget, at Underdommerne have negtet — men naar den ærede Justitsminister optræder saaledes ved den Erklæring, han har afgivet i Dag, at han ikke vil yde sin Medhjælp til at imødekomme Høiesteret paa denne Maade, saa skal jeg ganske henstille til det ærede Thing at afvente Udtalelser, som maatte fremkomme, hvorvidt der vilde være Anledning til enten at vedtage Dagsordenen saaledes som foreslaet eller uden Dagsorden at negte Sagen Overgang til 3die Behandling.

Justitsministeren (Deleman):

Det, som jeg navnlig har ønsket at fremhæve med Hensyn til den foreliggende Dagsorden, er jo det, at naar man strides om, hvorvidt Høiesteretsadvokaterne have Ret til at fordrø og til at paalægge Underdommeren at skaffe disse Oplysninger, naar man strides derom, og naar Sagen skal sættes paa Spidsen, er det ikke mig, der har Afgjørelsen af disse Spørgsmaal. Disse ligejaavel som ogsaa Spørgsmaalet om Amtmandens Ret til at kræve yderligere Forhør er jo imidlertid Spørgsmaal, som i det daglige Liv sjældent eller aldrig sættes paa Spidsen, fordi det i Reglen efterkommes af Underdommeren, naar den Slags Oplysninger begjæres, for det Første, fordi jeg vil forudsætte, at i de fleste Tilfælde er det vel begrundet, at Op-

lysningerne erhverves og for det Andet af den Grund, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) fremhævede, at Underdommeren naturligvis nødig vil risikere, at Oberdomstolene bagefter udtale en Misbilligelse af, at han ikke har erhvervet disse Oplysninger, som saaledes være begjærede. Derfor kommer det Spørgsmaal ikke frem, det bliver jo ikke saaledes stillet i Spidsen, og for det Tilfældes Vedkommende, som der her tales om, maa jeg oprigtig tilstaa, at jeg ikke har vidst for, at det har været gjort til Gjenstand for særlig Afgjørelse af Høiesteret. Det, jeg vil fremhæve, er, at naar der er forskellige Meininger om den Ting, og det Spørgsmaal skal stilles paa Spidsen og afgjøres, om en Underdommer, naar det kommer til Stykket, er strengt forpligtet til at efterkomme en saadan Opfordring, eller om han har Lov til ved Kjendelse at negte at gøre det, siger jeg kun, at det Spørgsmaals Afgjørelse tilkommer ikke mig. Skal det bringes til Afgjørelse i fuldstændig korrekt Form, maa det ske paa den Maade, som jeg nævnte, nemlig at Underdommeren maa ved Kjendelse negte at tage en saadan Begjæring til Følge, og denne Kjendelse maa saa appelleres videre til den overordnede Domstol og finde sin Afgjørelse der. Derfor er det, det vilde være ganske urigtigt, om jeg vilde paatage mig eller rettere tiltage mig at afgjøre det Spørgsmaal, da Afgjørelsen i Virkeligheden henhører under Domstolene.

S. Holm: Jeg antager, det gaar adskillige Medlemmer af det høie Thing, som det gaar mig, at vi ere noget i Forlegenhed ved Afstemningen om denne Sag. En stor Del af os ere vel tilbøielige til at mene, at naar Bornholms Repræsentanter ikke ønske, at den hidtilværende Tilstand skal forandres, ville vi ogsaa følge dem og stemme mod dette Lovforslags videre Fremme. Derimod ere vi ganske vist Udskillige, der ere noget i Forlegenhed overfor det foreliggende Forslag til en Dagsorden. Efter den Debat, der her har fundet Sted, viser det sig jo, at det er et stort Spørgsmaal, hvorvidt det, der i Dagsordenen indeholdes, er Noget, der vil kunne gennemføres i Virkeligheden, og navnlig hørte vi jo, at den høitærede Justitsminister mente, at selv om Dagsordenen vedtoges, vilde han ikke have Bemyndigelse til at gribe ind i Forholdet. Derom kan der være delte Meininger, men det forekommer mig, at ogsaa den ærede Ordfører for Flertallet (Veith) erkjendte, at der under disse Omstændigheder kunde være Grund til blot